

Ordet fred er misbrukt til å lure alle, for mye rart og krigersk har skjedd i fredens navn. Og selv om fravær av krig er en betingelse for fred, så er fred i 2008 også så mye mer og annet.

Jeg skal ikke bli for høystemt på nyttårsaften. Snarere undrer det meg at jeg gikk i gang med å skrive litt om dette innfløkte fredstema. For fred er ikke en enkel tilstand, selv om det er hva alle ønsker. Og noe som kan se ut fredelig ut trenger slett ikke å være virkelig fred. For hva er egentlig det? Hvor begynner freden? Ved underskrivningen av fredsavtaler? Når man opplevr naturens fred? I enkeltmenneskes rolige ettertenksomhet? I meditasjonens selvforglemmende dyp? Eller i kjærlighetens hjerte?

Fredsmekling er som kjent blitt en norsk karrieremulighet, ved at Norge er Fredsprisens hjemland (svenskene må jo gremme seg, siden vi fikk den viktigste av alle Nobels priser) og siden vi har skapt en utenrikspolitikk profilert mot fred.

Ja visst, det er godt og bra å få til å avtalefeste fred mellom parter som er i krig. Det er godt det utdannes et profesjonelt fredsdiplomati, for ufred har så mange profesjonelle aktører og agitatorer. Det trenges et fornyet fredsspråk, et levende og kreativt språk, ikke bare et språk som vokser ut fra politiske røtter, et avtalespråk, gevinstspråk og maktspråk, men også et moralsk ladet språk, som et felles, enkelt og forståelig og imperativt språk, et fredsevangeliem av og for vår tid.

Om det språket skal oppstå, hjelper det til i fødselen at så mange som mulig må mange være med å holde en ny fredssamtale levende. Alle må utvikle sin deltagelse og forståelse på dette området. Gjennom vår skapende deltagelse, gjennom de mange røsters bidra kan den ene stemmen bli født og vokse seg sterk. Da kan det skje at flere mennesker med røtter både i moral og profesjonell politikk kan stå frem og bidra til forandringen.

I så sammenheng er det kanskje godt at Al Gore ikke ble president. Men vi savner en Al Gore på fredens område, selv om Dalai Lama og mange andre finnes.

Går jeg selv i fella nå? Den som består i å tro at det er en person, en karismatisk leder som skal ta føringen og lede utviklingen mot freden? For det er en felle. Vi er nærmest oppdratt til egen maktesløshet. Bå må vi oppdra oss selv til makt og kraft i fredens tjeneste. Det er egentlig ikke arenaen hvor freden er et tema som er avgjørende. Freden er avgjørende på alle arenaer, private og offentlige.

Alle leder vi an i utviklingen. Utviklingen skjer i den som vet at man bærer utviklingen i seg. Den bevisste utviklingen skjer ikke i den som står stille og ser på og overlater fred og politikk og sånt til de folkevalgte og de som snakker på konferanser og i Dagsrevyen. Alle kan på sitt vis, i sin tid og i eget liv ta grepet om utviklingen, så man bidrar til at det man ønsker kan skje. Sinnet kan lede følelsene, som sjåføren styrer bilen.

Slik kan fred skapes i den sammenhengen der jeg mener vi på sjamanens vei har noe originalt å bidra med: Det er fred i den enkelte. Jeg tror virkelig fred starter der. Virkelig fred i den enkelte er også en prosess, en prosess der indre motsetninger, et kaos av indre impulser og stemmer kan forsones, eller gå opp i en ny sammenheng, som sangere kan stemme seg sammen og bli

ett kor som fremfører ett verk, i harmoni.

For å skape fred i eget indre må man først og fremst tåle ufred, tåle det ubehagelige og uartige, alt det som vanligvis avvises. Det som avvises må av-ises. Det må tåles. Det må tas inn i varmen og aksepteres, løftes fram i lys.

Jeg hørte nettopp byrådsleder Erling Lae si i NRKs "Lang lunsj", at politikere lever av oppmerksomhet. Alle lever av oppmerksomhet. Den avviste siden i ditt indre trenger også oppmerksomhet. Ved at din oppmerksomhets sol skinner på den personlighetssiden, kan den løftes opp i lys. Den siden kan få næring til å vokse og befris fra den indre selv-undertrykkelsen. Den siden fortjener det. Hvorfor? Fordi den er en del av deg. Den er det svakeste i deg, men samtidig kan den også romme det mest barnlige, løfterike du er.

Enhver er unik, og stadig flere blir bevisst sin egen unikhet.

Ved en slik prosess av av-ising og tilgivelse kan motsetningene i eget hjerte og sinn smelter sammen til én følelse og forståelse. For meg er det som da foregår en prosess mot fred, en stadig mer finstemt og oppløftet og fri fred. For fred finnes ikke uten frihet og eksistensiell fred finnes ikke uten indre frihet.

Med det som utgangspunkt kan man snakke om fred, fred i omgivelsene, i familier, i nabolag ...utfordrende hva?... og fred i stadig større enheter og samfunnssammenhenger. Det kan skje. Men vi må arbeide med å skape øyeblikkene av fred, og tåle ufred. Det er en durabelig sjamanjobb å ta ufred inn i fred. Inn i det hjertet som er symbol for den uselviske kjærligheten, og med det er vi på en helt annen arena enn politikken. Det er ikke bare en rosenrød prosess, for den krever, samtidig som dette også kan skje nesten som av seg selv, uten anstrengelse, om man selv er i fred.

Som kjent kan den tidvis så oppskrytte personligheten komme til å stå i veien for så mange andre gode uselviske muligheter, så egen dekonstruksjon kan være nødvendig i fredens navn.

Jeg drømmer altså ikke om en passiv fred, men at man vil fred, at man er en arena som tåler ufreden og ikke bidrar til å øke den.

Vi må ville en ny form for fred. Private hevntokter er for dumme. La oss legge vekk de små smålighetene.

Godt nytt år, og ønske om fred, en ny, rettferdig, fredelig og fruktbar fred for alle. Håper at ønskene går i oppfyllelse, at denne nødvendige summen av alle kreative og nødvendige fredsønsker kan skap forandringen, som må komme.

The sun is shining just now. I am in joy. I am so happy. I just have to share this. That

is my gift to you, a gift of peace. Peace to your in 2008. Tredobbel fred. Peace. Rafi. Fred.

31.12 2007

ailo gaup

Se også:

http://sjaman.com/component/option,com_smf/Itemid,112/topic,7423.msg70909#msg70909